

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

31 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Vîrlan Veaceslav xxxx, născut la xxxxx,
originar din xxxxx și domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 20.09.2016 – 16.12.2016;

Instanța de apel: 16.01.2017 – 14.02.2017;

Instanța de recurs: 13.04.2017– 31.05.2017.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 16 decembrie 2016, adoptată în procedură simplificată prevăzută la art. 364/1 Cod de procedură penală, Vîrlan V. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 264 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 175 unități convenționale, ceea ce constituie suma de 3 500 lei, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

A fost respinsă ca neîntemeiată solicitarea procurorului privind încasarea din contul inculpatului Vîrlan V. în contul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 57 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Vîrlan V. la 30.07.2016 aproximativ la ora 07:00, în mun. Chișinău, conducând automobilul de model „Opel Vectra”, cu n/î CQT734, se deplasa pe str. Columna în direcția str. Armenească. În timpul deplasării, până a ajunge la intersecția străzilor indicate, a stopat automobilul pe prima bandă din dreapta a părții carosabile relativ sensului de mers, după care în scopul continuării

deplasării și deoarece în față sa pe aceeași bandă se aflau stopate automobile creându-i obstacol, a repus mijlocul de transport în mișcare și în scopul ocolirii obstacolului, fără a se asigura în executarea în siguranță a acestei manevre și anume că pe banda a II-a doua în aceeași direcție de mers se deplasau mijloace de transport, a schimbat direcția de deplasare de pe prima bandă a carosabilului pe banda a doua, fără să se asigure că această manevră va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic, încălcând astfel cerințele pct. 39 (1) și (3) a Regulamentului Circulației Rutiere care indică, că „1) înainte începerii deplasării, reîncolonării sau altei schimbări a direcției de mers, conducătorul de vehicul trebuie să se asigure că această manevră va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic. 3) În cazul în care conducătorul are intenția de a preselecta banda, el trebuie să cedeze trecerea vehiculelor care circulă în aceeași direcție pe această bandă” și ca urmare a ieșit pe linia de deplasare în fața microbuzului de model „Mercedes Sprinter” cu n/î CMV746 condus de cet. Gribincea V., care se deplasa regulamentar pe a doua bandă la o distanță prea mică, forțându-l pe acest conducător să întreprindă frânarea bruscă în scopul evitării coliziunii între mijloacele de transport indicate, iar ca consecință a fost generată căderea în salonul microbuzului a pasagerului Vardiașvili S.

În rezultatul încălcării regulilor de securitate a circulației rutiere, pasagerul Vardiașvili S., conform concluziilor fixate în raportul de expertiză medico-legală nr. 2184/D din 18.08.2016, i-a fost cauzate vătămări corporale medii sub formă de „fractura maleolei laterale gleznei pe stânga”.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, prima instanță a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului Vîrlan V. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 264 alin. (1) Cod penal, adică *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea acesteia în partea încasării cheltuielilor de judecată, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia să fie dispusă încasarea din contul inculpatului în beneficiul statutului cu titlul de cheltuieli judiciare suma de 57 lei pentru efectuarea expertizei medico-legale.

În motivarea apelului, procurorul a invocat că în baza prevederilor art. 227 alin. (1), art. 229 Cod de procedură penală, prima instanță trebuia să încaseze cheltuielile judiciare din contul inculpatului.

Astfel, procurorul a menționat că efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o. Respectiv, cheltuielile judiciare sânt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii, astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

Procurorul, a mai menționat că obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală, întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil

desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată și partea civilă au determinat, prin cererile lor, producerea unor cheltuieli. De asemenea, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanță.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2017, a fost respins ca fiind nefondat apelul declarat de procuror, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În argumentarea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că luând în considerație că apelantul contestă sentința doar în partea civilă și faptul că cercetarea judecătorească în prima instanță s-a efectuat în procedură simplificată, se constată că inculpatul corect a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 175 unități convenționale echivalentul a 3 500 lei.

Instanța de apel a apreciat ca fiind nefondată solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea de la inculpatul Vîrlan V. în contul statului a prejudiciului cauzat în urma efectuării expertizei medico-legale în privința părții vătămate Vardașvili S. în mărime de 57 lei, or, acestea sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului.

Tot aici, instanța de apel a menționat că în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Astfel, instanța de apel a reținut că expertiza medico-legală a fost ordonată de către organul de urmărire penală în vederea constatării gradului vătămarilor cauzate părții vătămate Vardiașvili S. în urma săvârșirii infracțiunii de către inculpatul Vîrlan V., fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării.

Prin urmare, s-a conchis că prima instanță corect a ajuns la concluzia de a respinge, ca neîntemeiată, solicitarea procurorului privind încasarea din contul inculpatului Vîrlan V. în contul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 57 lei.

6. Nefiind de acord cu decizie instanței de apel, procurorul a atacat-o cu recurs ordinar, prin care solicită casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului, procurorul invocă că instanța de apel la judecarea apelului nu a verificat dacă normele de drept procesual și penal, administrativ sau civil au fost corect aplicate de către prima instanță, respectiv în cazul în care se constată prezența unor erori, instanța de apel urma să desființeze hotărârea primei instanței.

Astfel, prima instanță și cea de apel în cadrul examinării cauzei și adoptării hotărârilor nu au luat în considerație faptul că, în cadrul cauzei penale de către stat au fost suportate cheltuieli în sumă de 57 lei pentru efectuarea expertizei medico-legale a părții vătămate Vardiașvili S., sumă ce urma a fi încasată de la inculpat în beneficiul statutului, conform

prevederilor art. 227-229 Cod de procedură penală, iar instanțele de fond, contrar prevederilor art. 385 alin. (1) pct. 14), 397 pct. 5) Cod de procedură penală, nu au dispus acest fapt.

Prin urmare, recurentul menționează că soluția instanței de apel de a menține sentința în latura contestată, contravine normelor procesual penale în vigoare.

În drept, recurentul își întemeiază recursul pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente de fapt și de drept.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Colegiul penal, reieșind din textul recursului declarat, constată că alegațiile recurentului, se încadrează în temeiul de casare prevăzut de pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, și anume acesta se referă la faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În esență, recurentul critică decizia instanței de apel în latura civilă, prin care s-a menținut sentința privind respingerea acțiunii civile înaintate de acuzatorul de stat împotriva lui Vîrlan V. cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 57 lei.

Așadar, în privința acestor alegații, verificând materialele dosarului în raport cu argumentele din cererea de recurs, Colegiul penal conchide că acestea sunt vădit neîntemeiate și explică următoarele.

Recurentul solicită în baza art. 227 Cod de procedură penală, încasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea expertizei medico-legale în mărime de 57 lei, motivând că legea nu obligă statul să suporte cheltuielile judiciare, ci doar să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces.

În această ordine de idei, Colegiul penal menționează că argumentele invocate de către recurent în susținerea solicitării înaintate sunt neîntemeiate, deoarece dispozițiile art. 143 alin. (1) Cod de procedură penală, prevăd că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză (art. 143 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală).

Tot aici, Colegiul penal consideră necesar de a face trimitere la prevederile alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală, care stipulează că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul bugetului de stat.

Drept urmare celor invocate, se indică că în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat, dar nu a inculpatului, după cum pledează procurorul.

Astfel, se reține că expertiza medico-legală a fost ordonată de către organul de urmărire penală în vederea constatării gradului vătămarilor cauzate părții vătămate Vardiașvili S. în urma săvârșirii infracțiunii de către inculpatul Vîrlan V. fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării.

În sensul dat, Colegiul penal menționează că instanța de apel corect a reținut că astfel de cheltuieli ce sunt suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, prin numirea efectuării expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statului.

Așadar, în virtutea considerentelor expuse supra, constatând că în cauză există o concordanță deplină între circumstanțele cauzei și soluția adoptată de instanța de apel, nefiind identificată de instanța de recurs prezența vreunei erori judiciare, care ar putea servi drept temei de casare a deciziei recurate, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate de către procuror în recursul ordinar deferit judecătii, respectiv se decide inadmisibilitatea acestuia, deoarece este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Vîrlan Veaceslav xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 30 iunie 2017.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru